

Magyarországi Honosításhoz Szükséges Papír

Ez a 'Végzés' ahhoz kellett, hogy megkapjam a magyarországi honosítási papírjaimat. Mert a sors fintorából tizennégy évig a Szovjetunióban éltem, 1945 és 1959 között, hontalanként. A végzést Nyíregyházán adták ki 1959. március 11-én. Ezzel az itthoni hatóságok igazolták, hogy 1945. augusztus 29-én Magyarországon éltem. Tehát automatikusan nem lehettem szovjet állampolgár. Ennek alapján kaptam meg aztán 1959-ben a magyar állampolgárságot. Ez volt az utolsó bizonyíték a magyar állampolgárságomhoz, illetve a hazautazáshoz. Ezt már a szovjetek intézték el az akkori moszkvai nagykövettel. Magyarországi hazatérésem után a férjem csak egy évre rá jöhetett utánunk, mert ő orosz állampolgár volt, újra kérvényezni kellett a családdegyesítést. Mivel én dolgoztam, de albérletben laktam a lányunkkal, ezért a két bátyám vállalta papíron, hogy mindennel ellátják, mert nekik volt házuk, vagyonuk. Azért akartam Budapestre jönni Nyíregyháza helyett, mert mindenki itt volt, a barátaim, az ismerőseim, s mikor hazaértem, Nyíregyházán azt mondták, hogy mehetek orosz tanítani vidékre, falura. Hát, az meg nem nagyon érdekelt. 1959-ben Jenővel fölmentünk a hitközséghez, mert azt mondták, hogy vannak olyan idős emberek, akik inkább otthonba mennek, s a hitközségnek leadják a lakásukat. Azt gondoltuk, hogy esetleg van mód arra, hogy bejelentkezzek egy ilyen lakásba mint albérlő, vagy talán meg lehet venni, és akkor a lakáspénz egy része megy a közösségnek. Tehát a hitközség tudott erről, nem magam találtam ki az ötletet, az akkori titkár is megerősített bennünket. Hát elmentünk a bátyámmal. Ott találkoztunk az elnökkel -- talán ez volt a pozíciója --, elmondtam, hogy most jöttem haza tizennégy év után Beregszászból, a Szovjetunióból, a bátyám pedig arról beszélt neki, hogy fedezi azt az összeget, amiért lakást lehet vásárolni. Ez az ember felállt és azt mondta, hogy 'Kikérem magamnak, nem vagyok én kucséber!'. Akkor nagyon dühös lettem, s azt mondtam: 'De hamar elfelejtették Auschwitzot!' És hát sok szépet nem mondtam neki, az biztos. Visszakozott egy kicsit, aztán mondta a bátyámnak, hogy vigye a hűgát, mert nagyon rossz idegállapotban van. Azt válaszoltam: nem vagyok rossz idegállapotban, csak ön nem ember. S ezzel kijöttem. Aztán ment szegény titkárához, Keller bácsi volt talán a neve, és leszúrta, hogy miért engedett be bennünket. Ezért mondom, hogy túl sokat nem kaptam a zsidó közösségtől. De a fajtámhoz olyan sok jó emlék sem köt az apámon, az akkori családomon és a közvetlen környezetemen kívül. Hiába volt az apám egy jó zsidó vallástartó ember. Az volt szörnyű ebben, hogy tizennégy év után hazajött az ember, és ezt

kapta a képébe. Míg élek, nem tudom elfelejteni. Ezek után nem nagyon igyekeztem a hitközséghez. Maga mit szolt volna? Nem ment volna egy lépést sem. Én sem mentem egy lépést sem. Mire az ember megöregszik, bölcs lesz. Semmi sem érdekes, csak az, hogy a család legyen együtt. Én tényleg nagyon szerencsés vagyok, mert a férjem is jó ember volt, imádta a gyerekét, és a lányom is, hát nagyon odavolt az apjáért, és a mostani családdal is nagyon jól megvagyunk.

----- II. BM. Szabolcs-Szatmár megyei Főosztály Nyiregyháza Városi, Járási Osztály Lakcímnnyilvántartó hivatala Szám: B 05083 Végzés Folyamodót ügyben ezennel hivatalosan értesítem, hogy Goldman Sándorné sz: Fischer Magda, Nyiregyháza, 1921. szeptember 30-án, fogl. varónő, csládi állapota: férjes, atyja: Fischer Farkas, anyja: Fridman Ilona, nevezett nyilvántartásunk szerint /nevezett/ születésétől kezdve 1945-ig Magyar ország területén lakott, 1945-ben pedig Nyiregyháza, Holló u.27.sz. alatt rendelkezett állandó bejelentett lakással, innen állandó lakosként kijelentkezett 1945.augusztus 29-én Nagyberég községbe. 15.Ft.illetékbélyeg leróva. Nyiregyháza,1959.március 11. Pecsét: BM. RENDŐRSÉG 825 Seres Bertalan r.fhdgy. igrend.ea.